

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 1017202151
Dátum vydania rozhodnutia: 28.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1017202151.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): I. Y., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Tureckej republiky, naposledy bytom v krajine pôvodu: obec Y., t. č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zast. Centrum právnej pomoci, Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-113-27/2017-Ž zo dňa 21.11.2017, v konaní o žalobe žalobcu zo dňa 21.12.2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8SaZ/7/2017-28 zo dňa 23. marca 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8SaZ/7/2017-28 zo dňa 23. marca 2018 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím ČAS: MU-PO-113-27/2017-Ž zo dňa 21.11.2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) rozhodol tak, že sťažovateľovi neudelil azyl a zároveň podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu.

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že sťažovateľ podal dňa 23.08.2017 žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z politických a národnostných dôvodov, pred pracovníkmi oddelenia hraničnej kontroly PZ Bratislava - Ružinov - letisko. Vo vstupnom pohovore uviedol, že v Turecku nebol členom žiadnej politickej strany, o azyl na Slovensku požiadal preto, že tu bol zadržaný a nechce sa vrátiť do Turecka, v júni 2017 začal študovať na Národnej policajnej akadémii Turecka, po

mesiaci však štúdium zanechal a z Turecka odcestoval. Na školu nastúpil výlučne preto, že sa chcel vyhnúť vojenskej službe, ale uvedomil si, že nielen ako vojaka základnej vojenskej služby, ale aj ako policajta by ho mohli poslať bojovať proti Kurdom, čo odmieta, nakoľko sám je Kurdskej národnosti a obáva sa trestu odňatia slobody vo výške 5 rokov pre opustenie Policajnej akadémie a nenastúpenie do vojenskej služby. Na podporu týchto tvrdení predložil mail od svojho strýka B. H., v ktorom mu strýko oznamuje, že bol hľadaný políciou, ale dôvod v ňom uvedený nie je. V Turecku iné problémy nemal a ani ich vo svojej žiadosti neuviedol. V krajine pôvodu nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila akákoľvek perzekúcia zo strany polície, armády, či iných zložiek štátu a zo strany štátnych orgánov, nedošlo k žiadnemu takému konaniu, ktoré by bolo možné zaradiť pod pojem prenasledovanie v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle.

3. Žalovaný v rozhodnutí uviedol, že jediným dôvodom žiadosti o azyl bola snaha sťažovateľa vyhnúť sa nástupu na povinnú vojenskú službu a následne problémy, ktoré by mu z toho mohli vzniknúť. Žalovaný uviedol, že sťažovateľ mohol mať opodstatnené obavy z trestného stíhania, alebo trestu za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, a to ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy, alebo činy uvedené v § 13 ods. 2 zákona o azyle, ktorými sú trestné činy proti mieru, vojnové trestné činy, trestné činy proti ľudskosti, závažné nepolitické trestné činy, alebo činy v rozpore so zásadami OSN.

4. Žalovaný dodal, že v Turecku v súčasnosti vojenský konflikt neprebíha a ani tam nedochádza k činom uvedeným v § 13 ods. 2 zákona o azyle, a nie je teda dôvodný predpoklad, že by uvedené trestné činy bol sťažovateľ nútený páchať. Do pozornosti dal, že zo správ o Turecku je zrejmé, že vojaci základnej vojenskej služby nie sú zapájaní do bojových akcií, ktoré vykonáva turecká armáda. Takáto šanca je mizivá a v prípade vojaka Kurdskej národnosti, nulová. Jeho obava, že by musel bojovať proti Kurdom je absolútne neopodstatnená a vykonštruovaná a ako dôvod na udelenie azylu irelevantná. Ozrejmil, že systematickú diskrimináciu Kurdských vojakov je možné vylúčiť, nemožno však vylúčiť, že v individuálnych prípadoch by Kurdskí vojaci museli čeliť zhoršenému zaobchádzaniu, napríklad pri zlyhaní veliteľa. Situáciu sťažovateľa tak nemožno vyhodnotiť ako reálnu hrozbu jeho nasadenia do akýchkoľvek vojenských akcií, alebo páchania akýchkoľvek trestných činov a preto sa jeho situácia nedá ani chápať ako odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by zahŕňal trestné činy uvedené v § 13 ods. 2 zákona o azyle. Žiadne turecké jednotky tvorené vojakmi základnej vojenskej služby sa v súčasnosti nezúčastňujú akcií, v ktorých by sa takéto činy páchali a sťažovateľ ani neodmietol vojenskú službu v situácií, kedy by mu zaradenie do podobných akcií reálne hrozilo. Navyiac nie je splnená ani druhá podmienka a to odmietnutie vojenskej služby v čase konfliktu a situáciu v Turecku, kedy je aj hrozba, že by bol do konfliktu zapojený, nemožno podľa medzinárodného práva považovať za vnútroštátny vojenský konflikt. Doplnil, že aj keď niektorí tureckí občania môžu na individuálnej úrovni čeliť nerovnému zaobchádzaniu, alebo diskriminácii v ozbrojených silách z dôvodu politických názorov, Kurdskej etnickej príslušnosti, alebo vierovyznania alevi, táto diskriminácia nie je systematická a ani štátom odobrovaná, a nedosahuje ani úroveň perzekúcie podľa Ženevského dohovoru a ani neporušuje článok 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

5. Podľa žalovaného pod pojem prenasledovanie spadá aj neprimerané, alebo diskriminačné stíhanie, alebo trest. Podľa dostupných správ povinná vojenská služba v Turecku vzniká osobe až dovŕšením 21 roku veku a nakoľko sťažovateľ má v súčasnosti 19 rokov, nemohol mu v čase odchodu z krajiny ešte legálny nástup do armády hroziť a teda svojím odchodom neodvracal bezprostredne hroziaci nástup vojenskej služby, tak ako to prezentuje. Pravdou je, že nástupom k polícii by sa vojenskej službe síce vyhol, ale policajtom by sa stal až po absolvovaní základného výcviku, ktorý ale neabsolvoval. Jeho odchod zo školy sa teda nedá vnímať ako odchod od polície a odchod z takéhoto základného policajného výcviku nie je trestný a tento dôvod žiadosti neobstojí. Za samotné opustenie polície neexistuje žiadny trest, jedinou sankciou je odsľúženie vojenskej služby a aby mu tá bola odpustená, musel by u polície odsľúžiť 10 rokov. Navyiac Národná policajná akadémia v Turecku je renomovanou školou s čulými stykmi s obdobnými školami v zahraničí a to aj v rámci Európy, rešpektujúcou akademické slobody a nerobiaca problémy študentom, ktorí ju opustia. Sťažovateľove výhovorky v tejto súvislosti sú vykonštruované a nemajú žiadny relevantný základ. Za vykonštruovaný, žalovaný považuje aj dôvod opustenia školy, nakoľko policajné zložky Turecka nikdy nie sú nasadzované do bojových akcií a za

takýto považuje aj argument sťažovateľa o telefonáte jeho mamy, na ktorý ho upozorňuje strýko B. H.

6. Žalovaný v dôvodoch rozhodnutia ďalej uviedol, že vyhýbanie sa základnej vojenskej službe je skutočne trestné, ale relevantné by to bolo až po dosiahnutí 21 roku života, kedy by sťažovateľovi takáto povinnosť vznikla. Nie je to ale dôvodom na udelenie azylu a za vyhýbanie sa základnej vojenskej službe v Turecku hrozia tresty štandardné, nie vyššie ako sú aktuálne v celosvetovom meradle a na Slovensku sú ešte vyššie ako v Turecku (§ 386 - § 388 Trestného zákona). Žalovaný uviedol, že udelenie medzinárodnej ochrany osobe, ktorej jediným dôvodom je vyhýbanie sa základnej vojenskej službe a ktorej žiadne iné problémy nehrozia, by bolo porušením platnej Slovenskej ako aj Európskej legislatívy a išlo by o nebezpečný precedens do budúcnosti. Do pozornosti dal aj to, že ak sťažovateľ uvádza, že štúdiom na inej vysokej škole by nebolo pre neho riešením je zavádzajúce, nakoľko počas štúdia by automaticky získal odklad základnej vojenskej služby a po jeho absolvovaní by ju musel odslúžiť len v polovičnej výmere. Navyiac absolvovaním vysokej školy by získal lepšiu kvalifikáciu a väčšiu šancu legálne vycestovať do EU. Osoby žijúce viac ako tri roky v zahraničí totiž v Turecku majú možnosť sa z povinnej vojenskej služby vykúpiť, s čím ráta aj sťažovateľ a keďže legálne sa mu víza do EU získať nepodarilo, zvolil cestu nelegálnu. Žalobca v snahe dostať sa do EU, sa dopustil úmyselného prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 TZ (falšovanie víz do EÚ), za čo bol trestným rozkazom č. OT/294/2017, právoplatným dňa 25.08.2017, odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, ktorý mu bol podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. O tom, že sťažovateľovi v Turecku nič nehrozí svedčí aj fakt, že o svojom trestnom konaní žiadal vyrozumieť Tureckú ambasádu na Slovensku.

7. K uloženiu doplnkovej ochrany žalovaný uviedol, že zo samotného tvrdenia sťažovateľa vyplýva, že v krajine pôvodu nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebolo voči nemu vedené trestné stíhanie a ani sa nedopustil žiadneho trestného činu, za ktorý by mu v prípade návratu do krajiny hrozilo uloženie trestu smrti, alebo jeho výkon, čo za odmietnutie vojenskej služby nehrozí. Nehrozí mu ani mučenie a neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, pretože Ústava Turecka toto výslovne zakazuje a sťažovateľ nie je zo žiadneho trestného činu obvinený a trest za vyhýbanie sa základnej vojenskej službe by mu hrozil až po dovŕšení 21 rokov. Teda dôvody, pre ktoré žiada o udelenie azylu ako aj uvádzané obavy, sú výrazne odlišné od obáv z mučenia alebo neľudského zaobchádzania. Takého sa sťažovateľ nemusí obávať ani v prípade odsúdenia za nenastúpenie do základnej vojenskej služby, nakoľko neexistujú žiadne správy, že by v Turecku osoby odsúdené za dezerciu, museli pri výkone trestu čeliť takémuto zaobchádzaniu. K dispozícii má navyše nezávislé a nestranné súdnictvo, príslušníci bezpečnostných síl sú školení v oblasti ľudských práv, v Turecku vznikla nezávislá policajná komisia pre sťažnosti a systém sťažností bol zavedený aj pre turecké bezpečnostné zložky, takže každý občan má právo podať v prípade zlého zaobchádzania sťažnosť, ktorá bude prešetrená a z uvedeného je zrejmé, že v Turecku nie sú také zásadné problémy s políciou alebo justíciou, ktoré by pripúšťali toleranciu správania nesúceho znaky vážneho bezprávia. Poznamenal, že v prípade jednotlivcov sa takéto správanie môže vyskytnúť aj v štátoch, v ktorých situácia týkajúca sa ľudských práv je na oveľa vyššej úrovni ako Turecko. Turecko je členom NATO a má záujem o vstup do Európskej únie a aj z tohto dôvodu je v krajine povinnosťou dodržiavať istý štandard v oblasti dodržiavania ľudských práv.

8. Situáciu v provincii M. nemožno podľa medzinárodného práva považovať za ozbrojený vnútroštátny konflikt, ktorý charakterizuje konflikt medzi vládnymi ozbrojenými silami a inými organizovanými ozbrojenými skupinami, kontrolujúcimi časť územia, ktorý umožňuje viesť trvalé a koordinované vojenské operácie. PKK takéto postavenie nemá a v prípade jej útokov ide výlučne o teroristické akcie a nekoordinované náhodné útoky, ktorých veľká časť navyše nemá vnútroštátny charakter, ale pôsobí v susedných štátoch (najmä v Iraku). To znamená, že žalobcovi nehrozí ani vážne a individuálne ohrozenie života, alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného, alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Provincia M. nie je v žiadnych zdrojoch uvádzaná ako oblasť so zvýšeným bezpečnostným rizikom, ktorá dokonca poskytuje bezpečné útočisko osobám vysídleným z Turecka, ale aj z okolitých krajín, konkrétne s horšou bezpečnostnou situáciou. Výnimočnými sú incidenty o zabití alebo zadržaní príslušníkov Kurdskej strany pracujúcich (PKK), ktoré na bežných obyvateľov nemajú žiaden vplyv. Ústava Turecka zabezpečuje aj slobodu pohybu v rámci krajiny,

cestovania do zahraničia, emigrácie a návratu do vlasti a vláda Turecka spolupracovala s UNHCR a ďalšími humanitnými organizáciami pri zabezpečovaní ochrany a pomoci navrátilcom.

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu. Žalobou sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“), pričom namietal, že žalovaný nedostatočne posúdil skutkový stav veci potrebný na posúdenie veci a nesprávne právne posúdil skutkový stav veci, napadnuté rozhodnutie označil ako nezákonné a nepreskúmateľné.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, zo dňa 23.01.2018 navrhol správnu žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Zotrval na svojej argumentácii a zdôraznil, že dôvody uvedené sťažovateľom počas pohovoru, nie sú dôvodmi pre udelenie azylu v zmysle § 8 zákona č. 480/2002 Z.z.

II.

Konanie na krajskom súde

11. Krajský súd napadnutým rozsudkom v zmysle ustanovenia § 190 S.p.p. zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-113-27/2017-Ž zo dňa 21.11.2017, ktorým žalovaný v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. neudelil sťažovateľovi azyl a zároveň podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. neposkytol sťažovateľovi doplnkovú ochranu.

12. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v rozsahu podanej žaloby uviedol:

- sťažovateľ za zásadný a vlastne aj jediný dôvod svojej žiadosti o udelenie azylu prezentoval snahu vyhnúť sa základnej vojenskej službe, čo odôvodňoval svojou príslušnosťou ku kurdskej národnostnej menšine a z toho dôvodu odmietania byť nasadený do bojov proti Kurdom. Keďže takýto postup je v Turecku postihovaný trestom odňatia slobody, ako alternatívu volil cestu štúdia na policajnej akadémii, ktorú ale po mesiaci opustil a opustil aj samotnú krajinu pôvodu. Nebol politicky aktívny a ani prenasledovaný politickou či štátnou mocou.

- dôležitou otázkou v azylovom konaní je aj určenie pôvodcov možného prenasledovania, ktorými môžu byť aj súkromné osoby, ak je možné preukázať že štát, strana, alebo organizácia kontrolujúca štát alebo podstatnú časť jeho územia (môže byť aj medzinárodná) nie sú schopné alebo ochotné zodpovedajúcim spôsobom zabezpečiť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnou ujmu. Prítomnosť znakov charakterizujúcich prenasledovanie u žalobcu pozorovať nemožno. V zmysle uvedených charakteristík azylového konania podľa § 8 zákona o azyle ich platformu tvorí prenasledovanie a závažné alebo opakované konanie, spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv. Podstatným vo veci je, že takéto konanie musí byť sprevádzané neodstrániteľnou väzbou na postoj štátu.

- ak sťažovateľ za dôvod žiadosti o poskytnutie azylu poukázal na strach z trestu odňatia slobody, krajský súd argumentoval, že nenastúpenie na výkon základnej vojenskej služby je bežnou skutkovou podstatou trestných zákonov aj v iných krajinách v medzinárodnom meradle, nevynímajúc Slovenskú republiku (ust. §§ 386-388 Trestného zákona) so sankciou za porušenie prísnejšou ako v Turecku, pričom žalovaný správne konštatoval, že sťažovateľ nedosiahol vek povinnosti nástupu na výkon základnej vojenskej služby 21 rokov (žalobca nijako nepreukázal tvrdený vek nástupu 19 rokov), a tak trest odňatia slobody mu zatiaľ za naplnenie tejto skutkovej podstaty nehrozí a on sám nepreukázal a ani Odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR nebolo z oficiálnych zdrojov zistené, že by opustenie policajnej akadémie, v Turecku, bolo sankcionované trestom odňatia slobody. Nebola preukázaná ani prítomnosť či hrozba vnútroštátneho či medzinárodného konfliktu, do ktorého by žalobca v prípade splnenia si povinnosti nástupu na výkon základnej vojenskej služby mohol byť nasadený a nebolo preukázané ani riziko jeho zapojenia do vojenského konfliktu proti kurdskej národnostnej menšine, ktorej príslušníkom je aj žalobca. Súd v tejto súvislosti konštatoval, že azyl ako právny inštitút nie je a nikdy nebol univerzálnym nástrojom pre poskytnutie ochrany pred bezprávnym postihujúcim jednotlivca alebo celé skupiny obyvateľov.

- sťažovateľ politické, rasové, národnostné alebo náboženské dôvody, ani dôvody zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine v súvislosti s obavami, že sa nemôže

alebo nechce vrátiť do krajiny pôvodu ani netvrdil a relevantný dôvod na udelenie azylu v jeho prípade nenašiel ani súd, podľa názoru ktorého taký ani neexistuje.

- k uvedenému krajský súd poukázal na to, že nenastúpenie na výkon základnej vojenskej služby je trestným činom nielen v Turecku, ale rovnako na Slovensku a aj v iných krajinách Európy, označovaných za bezpečné.

- žalovaný zhromaždil do spisu dostatočné množstvo relevantných informácií o krajine pôvodu sťažovateľa, z ktorých žiadna forma opodstatnenia prenasledovania, či riziko vážneho bezprávia vo vzťahu k sťažovateľovi do budúcnosti, nevyplýva.

- k neposkytnutiu doplnkovej ochrany uviedol, že neboli zistené ani závažné a potvrdené dôvody pre konštatovanie bezprostrednej a reálnej hrozby vážneho bezprávia, tak ako sú definované v zákone o azyle, sťažovateľ bez akýchkoľvek problémov na vlastný pas letecky opustil Tureckú republiku, jeho nenastúpenie na základnú vojenskú službu nemôže byť vnímané ako opozícia voči vláde s prípadnými následnými prejavmi zakotvenými v ust. § 2 pís. f/ zákona o azyle a nemožno ani fabulovať predpoklad takého konania, nakoľko sťažovateľ ešte nespĺnil základný predpoklad nástupu na základnú vojenskú službu a to dosiahnutie veku 21 rokov.

13. Pretože krajský súd nevyhodnotil ani jednu z vznesených námietok sťažovateľa ako dôvodnú, podanú žalobu zamietol.

14. O trovách rozhodol krajský súd s poukazom na § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi náhradu trov konania ako neúspešnému v konaní nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

15. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

16. Sťažovateľ v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. uviedol sťažnostné body, v ktorých zdôvodnil, prečo považuje rozhodnutie krajského súdu za porušujúce jeho práva a zákon, a to tým, že podľa neho krajský súd rozhodol na základe nesprávneho posúdenia veci.

17. V kasačnej sťažnosti uviedol, že:

- zistený skutkový stav žalovaným neposkytoval dostatočný podklad pre vydané rozhodnutie, žalovaný vo svojom rozhodnutí nedostatočne vyhodnotil všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie,

- žalovaný pri posudzovaní jeho žiadosti nezohľadňoval situáciu v jeho domovskej krajine, a to ani objektívne vzhľadom na bezpečnosť kurdskej menšiny v Turecku a ani dostatočne individuálne s poukazom na fakty a tvrdenia uvedené sťažovateľom,

- žalovaný dospel k nesprávnemu záveru týkajúceho sa neposkytnutia azylu, doplnil, že primárnou snahou sťažovateľa nebolo vyhnúť sa vojenskej službe, ale možnosti byť nasadený do bojov proti ďalším príslušníkom kurdskej menšiny s pravdepodobnosťou páchania trestných činov uvedených v § 13 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“), pričom je všeobecne známym faktom, že Turecko je okrem vnútroštátnych bojov s PKK-stranou kurdských pracujúcich zapojené aj do Sýrskeho konfliktu, kde nasadzuje jednotky proti bojujúcim Kurdom, v tejto súvislosti poukázal na článok uverejnený v Aktuality.sk <. zo dňa 19.03.2018, v ktorom sa uvádza: „Turecký prezident Recep Tayyip Erdogan v pondelok oznámil, že po víťazstve v sýrskom regióne Afrín rozšíri jeho krajina vojenské operácie do ďalších Kurdmi ovládaných oblastí v Sýrii, ako aj do oblastí Sindžár v Iraku. "

- žalovaný sa nevenoval dostatočne dôkladnému zisteniu skutkového stavu, keďže je zrejmé, že hrozba medzinárodného konfliktu je zrejmalá,

- riziko jeho prenasledovania z národnostných dôvodov a možnosť zapojenia do bojov neboli hodnoverne vyvrátené, konštatovanie žalovaného, že šanca zapojenia vojaka kurdskej národnosti do bojových akcií je nulová, nie je možné nijako overiť.

- nie je možné vylúčiť obavu sťažovateľa z možnosti nasadenia do vojenských akcií, keďže Turecko je zapojené do konfliktu, v ktorom sú páchané trestné činy uvedené v § 13 ods. 2 zákona o azyle,
- Turecko je krajina, v ktorej sú potláčané práva menšín priamo úmerne postupnej zmene od demokracie ku autoritárskemu štátnemu zriadeniu prezidenta Erdogana.
- v prípade neposkytnutia azylu nie je možné bez pochybností tvrdiť, že sťažovateľ aj ako vojak základnej vojenskej služby nebude nasadený do bojov, v ktorých budú páchané trestné činy proti ľudskosti ako ani to, že nebude vystavený prenasledovaniu zo strany armádnych štruktúr ako predstaviteľa štátu,
- žalovaný nevyučuje prenasledovanie v ozbrojených zložkách Turecka na báze individuálneho zlyhania, avšak nijako nerozvádza do akej miery sa môže jednáť o individuálne zlyhanie alebo o štátom tolerované systematické prenasledovanie,
- žalovaný nepreskúmal dostatočne skutočný stav a dôkazy predložené sťažovateľom. Zároveň podklady potvrdzujúce tvrdenia sťažovateľa odporca vo svojom rozsudku nijakým spôsobom nevyvrátil,
- žalovaný sa nevyjadril k podnetom a návrhom sťažovateľa a nevenoval dostatočnú pozornosť preskúmaniu dokladov, ktoré mu sťažovateľ doložil na podloženie svojich tvrdení, a to so zreteľom na jeho individuálnu situáciu,
- má za to, že bolo naplnené ustanovenie § 2 písm. d) bod 1 a ustanovenia § 8 písm. a) zákona o azyle.

18. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie alternatívne, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

19. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ v priebehu azylového konania nepreukázal také skutočnosti, ktoré by žalovaného oprávňovali vydať rozhodnutie o udelení azylu, resp. poskytnutie doplnkovej ochrany a nepreukázal tak ani v kasačnej sťažnosti, nakoľko v nej poukazoval na dôvody uvedené už v konaní o udelenie azylu. Nestotožnil s tvrdeniami sťažovateľa o tom, že bol prenasledovaný z dôvodov uvedených v § 8 ods. 1 zákona o azyle a zastáva názor. Rovnako nesúhlasil s tvrdeniami sťažovateľa, že v prípade návratu do Turecka bude v prípade nástupu na vojenskú službu zapojený do akcií, ktoré by zahŕňali trestné činy podľa § 13 ods. 2 zákona o azyle. Pokiaľ sa aj turecká armáda zapojila do niektorých akcií proti Kurdom mimo územia Sýrie, neboli z jej strany preukázané trestné činy v zmysle § 13 ods. 2 zákona o azyle.

Žalovaný preto vo svojom vyjadrení navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.8.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

21. V predmetnej veci je potrebné uviesť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného ČAS: MU-PO-113-27/2017-Ž zo dňa 21.11.2017, o neudelení azylu ako nespĺňajúcej zákonné predpoklady na udelenie azylu, a neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť

vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 písm. d) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o azyle) na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahrňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

Podľa § 2 písm. f) zákon o azyle na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Podľa § 13 ods. 1 zákon o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákon o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13c zákon o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákon o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl.

22. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

23. Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža/41/2009 zo dňa 04.08.2009).

24. Z administratívneho spisu je zrejmé, že sťažovateľ dňa 23.08.2017 pred pracovníkmi Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Bratislava - Ružinov-letisko požiadal o azyl alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodu, že bol na území Slovenskej republiky zadržaný a nechce sa vrátiť do Turecka, pretože mu hrozí uväznenie, lebo utiekol z policajnej školy, na ktorej študoval. Ďalej uviedol, že by musel nastúpiť na vojenskú službu, bojovať proti Kurdom, pričom sám je Kurd a proti Kurdom bojovať nechce. Obáva sa, že by bol odsúdený za útek z policajnej školy.

25. V spise žalovaného sa nachádzajú informácie o krajine pôvodu získané žalovaným z rôznych žalovaným citovaných zdrojov zamerané na bezpečnostnú situáciu v Turecku, možnosť uloženia trestov za vyhýbanie sa vojenskej službe, zaobchádzanie s odsúdenými a uväznenými za vyhýbanie sa vojenskej službe, možnosť zapájania sa vojakov základnej služby zúčastňovať sa priamo bojových akcií, možnosť získania odkladu nástupu na základnú vojenskú službu, zaobchádzanie s vojakmi kurdskej národnosti, možnosť uloženia trestu za opustenie policajnej školy a zaobchádzanie s navrátilcami v krajine pôvodu sťažovateľa. Na základe týchto informácií žalovaný nemal za preukázané, že by sťažovateľovi hrozila reálna hrozba prenasledovania zo strany štátnej moci v krajine pôvodu z dôvodu nenastúpenia na základnú vojenskú službu, resp. opustenia vojenskej školy. Za účelom posúdenia žiadosti boli využité informácie z materiálov „Turecko-informácie o krajine pôvodu“ vypracovaného k uvedenému prípadu a vedeného pod č. p.: MU-ODZS-2017/000387-004 z 13.10.2017, z ktorých vyplynulo, že v Turecku je vojenská služba až od 21 rokov, teda obava sťažovateľa, že ho ako 19-ročného odvedú do armády bola neopodstatnená. Rovnako nebola zistená žiadna právna úprava alebo prax v Turecku, a sťažovateľ to ani netvrdil, podľa ktorej by opustenie štúdia na strednej škole alebo vysokej policajnej škole bol v krajine jeho pôvodu trestným činom. Zo zdrojov informácií, z ktorých žalovaný čerpal vyplynulo, že vojaci základnej vojenskej služby nie sú zapájaní do bojových akcií, ktoré vykonáva armáda Turecka. Obava sťažovateľa, že by bol nasadený proti Kurdom je preto neopodstatnená. To sa týka aj obavy z potrestania pre predčasné ukončenie štúdia na policajnej akadémii, nakoľko sa nejedná o trestný čin. Žalovaný napokon zo zdrojov, z ktorých čerpal, uzavrel, že keďže vojaci základnej vojenskej služby nie sú v súčasnosti nasadzovaní do bojových operácií tureckej armády, nemožno vyhodnotiť situáciu sťažovateľa tak, že by išlo o reálnu hrozbu jeho nasadenia do akýchkoľvek vojenských akcií alebo o reálnu hrozbu, že by musel v armáde páchať akékoľvek trestné činy. Rovnako nebolo potvrdené, že sa turecká armáda pri svojich operáciách dopúšťa činov podľa § 13 ods. 2 zákona o azyle.

26. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že pred krajským súdom namietal nedostatočne zistený skutkový stav žalovaným potrebný na vydanie zákonného rozhodnutia a to z dôvodu, že v jeho prípade bolo naplnené zákonné ustanovenie § 2 písm. d) bod 1 zákona o azyle, ktorého naplnenia sťažovateľ namieta „prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom“, no v rozhodnutí žalovaného neboli skutočnosti uvedené sťažovateľom dostatočne preskúmané a vyvrátené. S týmto tvrdením sa žalovaný nestotožnil, nakoľko podľa jeho vyjadrenia nedošlo v prípade sťažovateľa k prenasledovaniu z dôvodov uvedených v § 8 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. s poukazom nepreukázanie reálnej opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určite sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona č. 480/2002 Z.z.

27. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa, ktoré spočívali v nedostatočnom zistení skutkového stavu sú nedôvodné. Kasačný súd v tomto bode poukazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (napr. rozsudok sp. zn. 1Sžo KS 124/2005 zo dňa 23.1.2007, tiež rozsudok sp. zn. 8Sža/34/2009 zo dňa 01.07.2009), v ktorom najvyšší súd uviedol: „povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.“

28. Z administratívneho spisu je zrejmé, že v predmetnej veci sa žalovaný zaoberal skutočnosťami uvedenými sťažovateľom, ako dôvodmi pre udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany, na čo poukázal aj krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu. Keďže je žalovaný v prípade konania o azyle viazaný dôvodmi, ktoré uvedie žiadateľ o azyl počas konania, na základe obsahu administratívneho spisu má kasačný súd za dostatočne preukázané, že žalovaný sa zaoberal dôvodmi na udelenie azylu, ktoré uviedol sťažovateľ, a žalovaný dostatočne (v rozsahu dôvodov žiadosti o azyl) zistil skutkový stav tak, aby bolo možné spoľahlivo rozhodnúť v merite veci, teda nedošlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy.

29. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že jeho obava z prenasledovania v krajine pôvodu z dôvodu je opodstatnená, pričom primárnou snahou sťažovateľa nebolo vyhnúť sa vojenskej službe, ale možnosti byť nasadený do bojov proti príslušníkom kurdskej menšiny s pravdepodobnosťou páchania trestných činov uvedených v § 13 ods.2 zákona o azyle, pričom predložil článok uverejnený v Aktuality.sk dňa 19.03.2018.

30. Uvedenú námietku vyhodnotil kasačný súd za nedôvodnú. Povinnosťou žalovaného bolo posúdiť relevantnosť dôvodov sťažovateľovej žiadosti o azyl a zistiť skutočný stav veci, a to v rozsahu dôvodov, ktoré sťažovateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom žalovanému z tohto pohľadu nebolo možné nič vytknúť. Po zistení žalovaného, že sťažovateľ nedosiahol vek povinnosti nástupu na výkon základnej vojenskej služby 21 rokov, bolo možné aj podľa kasačného súdu jeho obavy z treštu odňatia slobody, resp. zapájanie sa do bojov proti Kurdom považovať za nedôvodné. Napriek uvedenému zisteniu žalovaný sa zaoberal bezpečnostnou situáciou v Turecku, keď z dostupných a v rozhodnutí citovaných zdrojov, z ktorých čerpal, uviedol, že v krajine pôvodu sťažovateľa v súčasnosti vojenský konflikt neprebíha a ani tam nedochádza k činom uvedeným v § 13 ods. 2 zákona o azyle, nie je teda dôvodný predpoklad, že by uvedené trestné činy bol žalobca nútený páchať. Žalovaný súčasne dal pozornosť, že zo správ o Turecku je zrejmé, že vojaci základnej vojenskej služby nie sú zapájaní do bojových akcií, ktoré vykonáva turecká armáda. Takáto šanca je mizivá a v prípade vojaka Kurdskej národnosti, nulová. Jeho obava, že by musel bojovať proti Kurdom je absolútne neopodstatnená a vykonštruovaná a ako dôvod na udelenie azylu irelevantná. Žalovaný ozrejmil, že systematickú diskrimináciu Kurdskej armády je možné vylúčiť, nemožno však vylúčiť, že v individuálnych prípadoch by Kurdskí vojaci museli čeliť zhoršenému zaobchádzaniu, napríklad pri zlyhaní veliteľa. Situáciu sťažovateľa tak nemožno vyhodnotiť ako reálnu hrozbu jeho nasadenia do akýchkoľvek vojenských akcií, alebo páchania akýchkoľvek trestných činov a preto sa jeho situácia nedá ani chápať ako odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by zahŕňal trestné činy uvedené v § 13 ods. 2 zákona o azyle. Žiadne turecké jednotky tvorené vojakmi základnej vojenskej služby sa v súčasnosti nezúčastňujú akcií, v ktorých by sa takéto činy páchali a sťažovateľ ani neodmietol vojenskú službu v situácií, kedy by mu zaradenie do podobných akcií reálne hrozilo.

31. Námietka sťažovateľa, že žalovaný sa mal zaoberať možnosťou jeho nasadenia do bojov proti príslušníkom kurdskej menšiny s pravdepodobnosťou páchania trestných činov uvedených v § 13 ods.2 zákona o azyle podľa kasačného súdu neobstojať, pretože ako z rozhodnutia žalovaného vyplýva, žalovaný sa ňou zaoberal, ale s poukazom na informácie o krajine pôvodu, takúto možnosť vylúčil, pričom kasačný súd dodáva, že táto námietka nebola dôvodná najmä z toho dôvodu, že sťažovateľovi reálne takáto hrozba nasadenia do bojov ani nehrozila, pretože v Turecku je vojenská služba až od 21 rokov, teda obava sťažovateľa, že ho ako 19-ročného odvedú do armády a bude musieť bojovať proti Kurdom bola neopodstatnená pre nedosiahnutie požadovaného veku 21 rokov, ktorý nedosiahol ani v čase súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, preto neprichádzalo do úvahy ani zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 206 ods. 5 SSP.

32. Udelenie azylu je podľa § 8 zákona o azyle viazané na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti, ktorá je bližšie špecifikovaná v § 2 písm. d) zákona o azyle. V prípade sťažovateľa však neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť subsumované pod pojem prenasledovanie, tak ako to upravuje zákon o azyle. Zo samotnej podstaty azylového práva vyplýva, že sa jedná o špecifický právny inštitút,

na základe ktorého sa poskytne adekvátne ochrana len tej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky.

33. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn.: 1Sža 17/2008 z 19.08.2008 napokon vyplýva, že „Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu“.

34. Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle § 8 zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť.

35. Sťažovateľ vo svojej žiadosti zo dňa 19.09.2017 požiadal o udelenie azylu, resp. o poskytnutie doplnkovej ochrany.

Podmienky na udelenie doplnkovej ochrany vymedzuje stanovenie § 13a zákona o azyle a to nasledovne: „Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.“

V zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle sa rozumie „vážnym bezpráviom:

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.“

36. Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrany, kasačný súd odkazuje na definíciu zmyslu a účelu doplnkovej ochrany v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/77/2010 zo dňa 12. októbra 2010, z ktorého vyplýva, „Zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať“.

37. V predmetnej veci neboli, ani podľa kasačného súdu, zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver žalovaného, (ktorý nachádza oporu vo vykonanom dokazovaní ohľadne posúdenia situácie v oblasti, z ktorej sťažovateľ pochádza), uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

38. Z vyššie uvedených dôvodov považuje kasačný súd výrok rozhodnutia žalovaného o neposkytnutí doplnkovej ochrany pre nesplnenie zákonných podmienok uvedených v § 13a zákona o azyle za súladné so zákonom, pričom námietky sťažovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného v tejto časti, resp. rozsudku krajského súdu považuje za nedôvodné.

39. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku,

riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

40. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, leto to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky § 168 S.s.p.).

41. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.